Ч. 30 Середа 9 (21) лютого 1900 Рік X

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цїлий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(До ситуациї. — З угорского сойму. — Німеччина в Малій Азиї.)

У Відни надіють ся, що ще перед отворенем ради державної в четвер прояснить ся ситуация в справі вислідів угодових конференций. Президент міністрів др. Кербер покликав телеґрафічно німецких відпоручників ческої конференциї, щоби безпроволочно приступили до нарад над справою уживаня краєвих язиків у внутрішній службі при державних урядах. Ті начерки звучать: Устне і письменне полагоджуване справ зависить від язика, якого уживає сторона: 1) в справах карних мають бути обжаловане, внесеня прокуратора і обороны подані в тім язиці, якого уживає обжалований; 2) урядові ухвали, котрі не випливають з подань сторони, або котрі не суть адресовані до приватних осіб, що не застерегли собі прав що-до язика, мають бути виготовлені в язиці якого уживають сторони, покликані до урядованя; 3) устні розправи, в котрих бере участь більше осіб, не уживаючих одного язика, мають бути ведені в язиці, на який згодять ся сторони; 4) головні розправи против більшого числа обжалованих, не уживаючих одного язика мають бути ведені в язиці, який суд признасть за відповідний. Що до инших справ не прийшло на конференциї до остаточного порозуміня.

В угорскім соймі правительственний комісар виступив онегди дуже остро против напливу чужих жидів до Угорщини. З причини тої промови внесено в палаті інтерпеляцию до правительства. Відповідаючи на сю інтерпеляцию, міністер рільництва відчитав ту промову дословно разом з заявою згаданого комісаря, що він виступив головно против іміґрациї галицкого пролєтарияту. Був впрочім дуже збентежений і не мав наміру обиджувати ніякої віри. Впрочім признає, що переступив свій обсяг діланя. Міністер зазначує, що в справі виступленя против галицкого пролєтарияту є лише один голос. Правительство уважає за свій обовязок розвязати справу іміґрациї в дуже радикальний спосіб. Що до инших справ, специяльно релігійних, бесідник може покликати ся на проґраму президента міністрів, котрий ствердив ліберальну політику правительства і заповів рівноправність для всіх без ріжниці віри, рас і суспільних кляс. Малий нарід не може ділити ся на віроісповіданя, то було би не патриотичне, і захиталоби би основами держави. Правительство до того не допустить. Міністер прирікає на будуче не допустити до того, аби виконуючі органи робили політику на власну руку.

Kölnische Ztg. подає вість одної анґлійскої часописи, після котрої Німеччина мала би дати султанови поміч в Малій Азиї, а в заміну за то одержала би заряд податків і мит турецких. Німеччина дістане в Малій Азиї таке саме становище як Анґлія в Єгипті. З анґлійскої сторони не буде імовірно ніякого супротивленя. Протест могла би заложити хиба Росия, але Німеччина може Росию приєднати в той спосіб, що займе прихильне становище супротив російскої роботи в Перзиї.

Новинки.

Львів дня 20-го лютого 1900.

— **Доповняючі вибори до рад повітових.** Президия Намістництва розписала дня 12 с. м.: доповняючий вибір двох членів до ради повітової в Стрию з міста Стрия на день 26 марта; вибір одного члена з сільских громад до ради повітової в Коросні на день 31 марта і вибір одного члена до ради повітової в Камінці струмиловій з сільских громад на день 26 марта с. р.

— **Виділ тов. „Сільский Господар“ в Олеську** подає до прилюдної відомости, що дня 26 лютого с. р. о 10-ій годині рано відбуде ся в Бродах в магістрацкій сали господарске віче з такою програмою: 1. Вступна промова голови тов. о. Т. Дуткевича. — 2. Реферат п. В. Короля, учителя господарства тов. „Просьвіти“ про управу піскових ґрунтів. — 3. Реф. о. Мих. Левицкого з Щуровиць про управу хмелю. — 4. Реф. о. Юліяна Дуткевича з Дубя про пожиток з пасіки. — 5. Реф. п. Ів. Петришина про плекане рогатої худоби. — 6. Всілякі внесеня. — Виділ товариства має надію, що так богата і цікава програма заохотить всіх хліборобів брідского повіта без ріжниці станів до численної участи в сім господарскім вічу.

— **З Равщини пишуть нам:** Дня 18 с. м. відбуло ся в читальни в Корнях аматорске представлене штуки „З нами Бог“, котре удало ся дуже красно. Саля була украшена зеленю. В представленю взяли участь під проводом п. Ст. Вербового яко актори: Ник. Твардовский, Ів. Пахолок, Дмитро Юшка, Ілля Грицина. Михайло Вербовий, Гринь Ткач і Павло Ляцків. Народу зій-

---

26)

Передрук заборонений.

ДОНЬКА КОРОЛЯ ЄГИПЕТСКОГО.

Історична повість Юрия Еберса

(Авторизований переклад з шіснайцятого німецкого виданя.)

Переклав Кирило Вербин

(Дальше).

На другий день казала Родопіс просити Крезуса, щоби прийшов до неї на годинку.

Она розповіла старикови відразу все, що довідала ся від Сафони та закінчила свою бесіду словами: Не знаю, чого Перзи вимагають від подруги володаря, але то можу тобі сказати, що Сафо здає ся мені достойною хоч би й найпершого зі всіх королів. Она з благородного, вільного батька, а я чула, що після ваших законів лиш по батькови виводить ся рід [1].

— Я слухав тебе мовчки — відповів Крезус — і мушу тобі сказати, що я так само як і ти не знаю в сій хвили, чи маю тішити ся з сеї любови, чи жалкувати еї. — Камбізес і Касандана, мати Бартї і короля, хотіли ще перед нашим виїздом оженити королевича. Король сам не має до нині ніяких потомків. Коли би він лишив ся бездітним, то одинока надія на удержане роду свого батька Кироса спочила би на Бартї, бо великий основатель перскої держави величає ся лиш двома синами: Камбізесом і приятелем твоєї внучки. — Сей есть гордостию всїх Перзів, любимцем цїлого двора і краю, надією всїх достойників і підданих. Він як красний так і благородний, честнотливий і гідний того, щоби его любити. — То правда, що від королївских синів вимагає того, щоби они брали собі жінки зі свого роду, в роду Ахаменідів, але Перзи люблять безмежно все чуже, радовали би ся безмежно красою твоєї внучки, зглянули би ся на любов Бартї та забули би єму борзо провину проти старих звичаїв, тим більше, що всяке дїло, котре король удобрить, недопускає ніякого спротиву підданих. Та й іраньска історія подає богато примірів, що навіть невільниці бували матерями королїв. Мати володїтеля, котра має майже таке саме високе поважане, як і він сам, не буде ставати на перешкодї щастю свого наймолодшого і улюбленого сина. Коли побачить, що Барт'я не покидає ся Сафони, коли догляне, що усьміхнене лице еї любимця, вірний образ еї великого помершого мужа, засумоване, то она, щоби его розвеселити, ледви чи спротивилась би тому, щоби він і Скитийку взяв собі за жінку. Та й Камбізес не відкаже свого призволеня, коли матїр в догідну пору настане на него.

— Коли так, то всї трудности були би усунені — сказала Родопіс урадована.

— Не одруженем журю ся я, але тим, що потім буде.

— Чи гадаєш, що Барт'я....

— З еї сторони я не бою ся нічого. У него чисте серце і так довго не знало любови, що він тепер, коли вже раз полюбив, буде щиро і тревало любити.

— Але....

— Але мусиш зважити, що, хоч би й всї мужчини приняли з одушевленем повабну подругу свого любимця, в палатах перских вельмож перебуває богато жінок, котрі нічого не роблять, а котрі би зараз взяли ся до того, щоби своїми крамолами та всїлякого рода хитрощами шкодити тій, що добула ся такої чести, і їх найбільшою радостию буде, щоби недосьвідну дитину звести на злу дорогу і зробити нещасливою.

— То ти дуже зле думаєш о Перзках.

— Они, бачиш, женщини та будуть завидувати тій, що уміла позискати собі мужчину, которого они так радо хотіли би були позискати для себе або для своїх доньок. Із зависти в гаремах, де жите одностайне і нема ніякої роботи, приходить дуже легко до ненависти, а заспокоене еї мусить тим бідним со-

[1] То само каже Діодор і о Єгиптиянах; але з памятників показує ся, що діти радше від материй виводили свій рід. Узурпатори женили ся з доньками фараонів, щоби через матір забезпечи своїм дітем законне право до престола.

шло ся звиш 300 осіб крім членів читальні. Друге представлене відбуде ся в третий день Великодних сьвят, а відограна буде штука: „Не жартуй з серцем“. — Того самого дня відбуло ся також засїданє видїлу читальнї, по котрім відспівано ще кілька пісень народних і многолїтство Монарсї.

— **Будинок старого театру ґр. Скарбка у Львові** віддано на дальший час дотеперішному посесорови п. Лїтиньскому. Час найму скорочено з 60 на 40 лїт. Чинш піднесено значно, так що в послїдних лїтах найму буде він виносити 42 тисячі злр. замість 30 тисяч. На удержане будинку видасть п. Лїтиньский в перших двох лїтах по десять тисяч злр., а в дальших по пять тисяч злр. Вкінци приняв п. Лїтиньский на себе обовязок не віддавати теперішної театральної салї на сценїчні представленя, що можуть становити конкуренцию для нового театру і на такі видовища, що могли би викликати деморалїзуючо на публику. Натомість може п. Лїтиньский винаймати салю на концерти, редути і т. п.

— **Загальні збори товариства „Руский Дім Народний в Калуши“** відбудуть ся дня 28 н. ст. лютого (в середу), о 1 годині з полудня, після такої програми: 1) відчитане протоколу з 1899 року; 2) справоздане видїлу за 1899 рік; 3) вибір нового видїлу; 4) внесеня.

— **З Станиславова**. В суботу, 24 лютого, устроює видїл станиславівскої „Рускої Бесїди“ в комнатах товариства (ул. Собіского ч. 18) вечерниці з танцями. Початок точно о 8 годині. Стрій домашний. Вступ 1 кор. Родина, зложена з трех осіб, платить 2 кор. 40 сот.

— **Скажений вовк** покусав в гродненьскій губернії 82 селян, що були заняті в поли викопуванем бараболь з ям. Вовк був страшно заїлий. Хоч люди вже покалїчили его рискалями так, що майже не було цїлого місця на его тїлї, він все-таки метав ся на всї боки та кусав, кого лиш попало. Серед такої борби покалїчив він аж 82 людий, декого на кусні пірвав, так, що пятеро людий на місци померли.

— **Наслїдки неосторожности**. Матильда Уейска, вдова по адвокатскім кандидатї у Львові, упала жертвою власної неосторожности. Коли виходила вечером з дому, убрала рукавички, які передше чистила бензиною, і неуважно приближилась до сьвічки. В однїй хвили обі рукавички запалили ся, в наслїдок чого пані Уейска страшно попарила ся.

— **Красний вік**. Оногди померла у Львові старушка, Марта Висньовска, по другім чоловіцї Демусова, що прожила 106 лїт, дїждавши ся праправнуків.

— **Смерть пяниці**. В ночи з дня 4 на 5 лютого с. р. Войтїх Біляк з Вільшанки випив в корчмі у Шмуля Шторха в Девятири, повіта равского, пів літри горівки, і зараз помер. Слїдство судове веде ся.

— **Вискочив з ваґона**. Дня 14 с. м. вискочив з послїдного ваґона підчас повного руху поїзду на шляху межи Бориничами а Ходоровом подорожний іменем Антін Судол, родом з Боянова (повіта низького) робітник в горальни ґр. Мицельского в Бориничах і як то сконстатовано на місци потовк ся лиш легко на голові. Его приставлено на візку до стациї, звідки він по переслуханю сам пішов домів. Причину того скоку подає він таку, що змучений довшою подорожю заснув і переїхав стацию Бориничі. Коли пробудив ся, здавало ся єму, що поїзд лише що рушає і він не предвиджуючи нїчого злого вискочив з воза, причім загубив поларес з сумою 160 К. Гроший тих не знайдено зараз по самій пригодї ані не знайшов їх сам подорожний на другий день. О сїм повідомлено суд повітовий в Ходорові.

— **Про борбу з медведицею** в лїсах коло Ріпного в Долинщині, о чім ми вже в ч. 23 нашої часописи подали звістку, одержали ми тепер нову звістку, котра в дечім зминяє і доповняє попередну. Річ була така, що дозорець лїсовий Іван Девальд зайшов був з гаєвим Скалївским з Лецівки в часть лїса звану Сихтою і там пес его вітрив несподївано ґавру, де була медведиця з молоденьким медведиком, котрий став пищати. Оба стражники зачувши той писк пустили ся в то місце, звідки чути було голос. Нараз вискочила медведиця, котру Девальд спостеріг аж тогди, коли она була на 8 кроків від него. Утїкати або сховати ся вже годї було і Девальд стрілив до медведиці лиш грубим шротом, а тогди медведиця кинула ся на него, звалила на землю і угризла кілька разів коло лївого колїна. Тогди став Девальд боронити ся кольбою, але нїчого не помогло; аж надбіг его пес і вхопив медведицю за задні ноги. Тогди медведиця відвернула ся і побачила гаєвого, котрий вхопив ся галузи стоячого побіч него бучка і завис так на нїм. Медведиця прискочила до него, вхопила за ходаки і стала тягнути в долину. Під тягаром висячого гаєвого і від сили медведиці, що его тягнула, зломила ся галузь з лоскотом, і гаєвий бухнув на землю. Медведиця перепудила ся і утекла. Від сеї пригоди має Девальд 11 тяжких ран і буде мусїв що найменше 8 недїль лїчити ся. Гаєвому нестало ся зовсїм нїчого, бо медведиця навіть ходаків єму не подїравила. Медведиця пропала без слїду, а новонароджене медведя згинуло.

— **Помер** Симеон Попель, учитель в Буковій, коло Фульштина, дня 5 с. м., в 54-тім році житя, а 25 учительства.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 20 лютого. Міністер скарбу др. Бем-Баверк приймав в послїдних днях депутацию товариства австрийских урядників цлових, котра вручила єму петицию з просьбою о поліпшене платнї. Міністер обіцяв займати ся тою справою.

Льондон 20 лютого. Як доносять з Ледісміт, панує там величезна радість з побіди ґен. Френча і освободженя Кімберлею. Войско в дуже добрім настрою і готове на всяку борбу. Бури в послїдних днях були дуже дїяльні.

Берлин 20 лютого. Deutsche Ztg. доносить з Льондона, немов би льорд Робертс був приневолений в недїлю спинити дальший похід, бо неприятель хотїв обійти Анґлїйців, а також і длятого, що дороги дуже лихі, а конї і люди потомлені скорими маршами.

Льондон 20 лютого. З Штеркштрому доносять, що Бури уступають. Дивізия ґен. Брабанта іде до Дордрехту.

Льондон 20 лютого. З Преториї доносять під днем 17-го лютого: Як зачувати, вела ся нинї завзята борба недалеко Кімберлей. Після послїдних вістий сполучені сили Бурів під проводом Кронїого удержали ся на своїх становищах.

творіням служити за відшкодоване їх браку любови і свободи. Сафо, то ще раз тобі кажу, чим она красшою, буде тим більше виставлена на злобне вороговане та буде мусїла, навіть і тогди, коли би Барт'я еї щиро любив і в перших роках не брав собі нїякої другої жінки, переживати так тяжкі хвилї, що я в самім дїлї не знаю, чи можу пожелати тобі щастя до сьвітлої, як здає ся, будучности твоєї внучки.

— Так само і менї здає ся. Я воліла би простого Еллина собі за зятя, як сего благородного сина великого короля.

В сїй хвили увійшов до комнати Барт'я, котрого ввів Кнакіяс. Він став благати старушку, щоби она не відмовила єму своєї внучки, розповів їй, як він еї дуже любить і увіряв, що Родопіс лиш ще в двоє збільшила би его щастє, як би з ним поїхала до Перзиї. Відтак взяв Крезуса за руку і перепросив его за то, що він єму, приятелеви свого батька так довго не казав нїчого о тім, що стало ся щастем его серця, та просив і его, щоби і він поміг єму в его заходах.

Старик усьміхаючись вислухав пристрастних слів молодця і сказав: Кількож то разів, мій Барт'е остеріґав я тебе перед любовю! Она то огонь, котрим можна попечи ся.

— Але еї поломінь сьвітить так ясно всїлякими красками!

— Она біль робить.

— Але той біль такий солодкий.

— Она розум відбирає.

— Але серце дужає від неї!

— Ой та любов! — відозвала ся Родопіс. — Хибаж той хлопець, котрого Ерос одушевив, не говорить так, як би учив ся красномовности у якого аттийского учителя?

— А мимо того — сказав на то Крезус — називаю залюблених найнепонятливійшими із всїх учеників. Доказуй їм так ясно як хочеш, що їх пристрасть то отруя, огонь, дур, смерть, а они все-таки будуть своє торочити: „Але она солодка“ та будуть і дальше своє робити!

В сїй хвили увійшла також і Сафо до комнати. Біла сьвяточна сукня з пурпурово-червоними вишиваними берегами і широкими рукавами вкривала еї делїкатну стать спадаючи свобідними загинками, котрі придержував в бедрах золотий пояс. В еї волосю красували ся сьвіжі рожі а грудь украшала блискуча звізда, перший дарунок від милого.

З цїлою повабностию і соромливостию склонила ся перед стариком, котрого очи спокійно на нїй спочили. А чим більше він вдивляв ся в то любеньке личко дївиці, тим більше і его лице ставало прихильнїйше. Перед его душею пересунули ся згадкою образи з минувшости, він на хвильку аж ніби сам помолоднїв, підійшов мимоволї до дївчини, поцїлував еї ласкаво в чоло, взяв еї за руку підвів до Барт'ї, і сказав: Бери еї, она мусить стати і стане твоєю женою а хоч би й всї Ахеменїди на нас завзяли ся!

— А я тут вже зовсїм не маю голосу? — спитала Родопіс і усьміхнула ся при тім зі сльозами в очах.

Тепер взяв Барт'я старушку за праву а Сафо за ліву руку і дві пари благаючих очий глянули їй в лице. Тогди она випростувавшись відозвала ся як би яка віщунка: Нехай Ерос що звів вас разом, нехай Зевс і Аполлон мають вас в своїй опіцї! Дивлю ся на вас, як на дві рожі на однїй галузцї, коли так красуєте ся в любови і щастю на веснї житя; що вас жде в лїтї осени і зимі, се вже глубока тайна богів. Нехайже тїни твоїх померших родителїв, моя Сафоно, усьміхнуть ся радістно, коли ся нова вість о тобі дійде до їх домів на тамтім сьвітї!

* * *

В три днї опісля глотила ся знов густа товпа коло пристанї в Саїс. Нарід зібрав ся, щоби в послїдне попращати ся з донькою короля, що вибирала ся на чужину. В сїй порі показало ся, що Єгиптияни мимо всякого бунтованя єреїв стояли зі щирою любовю по сторонї свого короля.

Коли Амазіс і Лядіке, заплакані, послїдний раз обняли Нїтетісу, коли Тахот в очах всїх Саїтів кинула ся на великих сходах над рікою з плачем на шию своїй сестрі, коли наконець здули ся вітрила і лодка відплила від берега забираючи з собою наречену короля, тогди лиш мало було таких, котрим би сльози не станули в очах.

Лиш єреї споглядали поважно і холодно кровно як завсїгди на то трогаюче видовище.

Коли наконець полудневий вітер вхопив і кораблї чужинців, що забрали з собою Єгиптиянку, понеслось за ними богато проклонів та лихословлень; але Тахот донька короля, лишила ся ще і довго вимахувала тоненькою хусткою даючи знаки до відїзджаючих. Она аж заходила ся від плачу. Чи то она проливала сльози за подругою своїх молодих лїт, чи за красним, перским молодцем, котрого полюбила?

Амазіс перед цїлим народом обняв свою жену і доньку. Підніс малого Неха, свого внука, високо в гору а Єгиптияни на его вид підняли грімкі оклики радости. Псамтік, батько дитини стояв мовчки і з сухими очима коло ко-

Переписка зі всіми і для всіх.

Просимо не присилати ані марок листових ані карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаемо нікому.

Оповістка.

— Для пасічників і тих що хотять ними стати: Маю на продаж з вільної руки 10 до 50 пнів в найліпшім стані, улиї рамові товариства галицкого а також машинку до роблення штучних щільників, зовсім нову. Адреса: Григорий Шотурма в Білій, почта Чортків.

Новод. в Станісл.: За прислану звістку дякуємо сердечно; але годі вже подавати то тепер, що стало ся ще в грудни. Се вже запізно. — **Кирило, шо его кличуть Карольком:** 1) Насамперед не цілуйте нікому рук і ніг, хоч би лиш словами, бо то не до лиця чоловікови вільному. Кождий чоловік, хоч би й необразований та зовсім темний, повинен всетаки старати ся удержати і пошанувати свою особисту гідність і повагу, і не понижати себе і не упідляти, бо в противнім случаю мусів би кождий уважати его за — худ.... Відтак не давайте себе кликати Карольком, коли називаете ся Кирилом, хоч би лиш длятого, що Кирило або Кирил (але не Кирилий), значить тілько що „малий пан“ або „панич“, а Каролько або Кароль значить первістно тілько що „хлописка“ або „хлописко“ (н. пр. німецке слово Kerl). А хоч би й не то; то чим красше Каролько від Кирила? Одно імя так само як і друге. — 2) Слово: „сервус“ есть латиньске (servus) і значить „слуга“. Сим словом не треба ані витати ся, ані пращати ся, хоч у войску і в низших клясах людий по містах люблять сего слова уживати, нерозуміючи его значіня. Декому здае ся, що він щось ліпшого, що покаже ніби якесь ліпше виховане, коли скаже комусь „сервус“, а тимчасом він називае себе „слугою“. Не встид слугою бути, але й не потреба вазивати себе слугою, коли ся ним не есть. Казати один другому „сервус“ не належить до доброго тону; то хиба тон дітваків шкільних та деяких людий з низших кляс. — 3) Коли кров часто іде з носа, то причиною того може бути або слабкість кровоносних судинок (жилок) в носі, котрі легко пукають або сильний наплив крови до голови н. пр. внаслідок якогось сильного зворушеня, уживаня горівки і т. п., або наконець якась хороба легких і серця. В таких случаях найліпше зарадити ся лікаря, бо иноді може бути потреба штучного заткання носа (т. зв. тампованя). Коли би кров і кілька разів на день пускала ся сильно з носа, то треба на ніс і чоло прикладати леду, або також додати до склянки води трохи цитринового соку, або оцту, розпустити може дрібку галуну і втягати ту воду в ніс. Добре есть полокати що дня ніс чистою, переварeною і вистудженою але не за студеною водою. А робить ся так: До склянки наливае ся води, підставляе ся під ніс так, щоби ніс у воді занурив ся і втягае ся до себе, щоби вода аж до рота дістала ся. Перший і другий раз то неприятно, але відтак навикае ся до того. Кому часто пускае ся кров з носа, нехай не сякае часто і не дуе сильно і т. п. — **Читальня в Шм.**: Від якої християньскої фірми на Буковині можна спроваджувати материял будівельний цілими ваґонами того не знаемо. Запитайте може карткою в редакції „Буковини“. Нам здае ся, що на Буковині ще більша торговля деревом в жидівских руках як у нас. Впрочім не гадайте, що християньска фірма дасть Вам ліпший або дешевший материял длятого що она християньска Коли яка фірма ретельна та кожда добра. — **К. К.**: 1) Причиною вонючого поту під пахами есть гните від поту наболонки на скірі чоловіка. Від такого поту помагае найліпше як найбільша чистота; треба часто купати ся і змивати ся. Під пахами треба часто засипувати саліцилевим порошком (пудром, а в аптиках продають такий порошок). Рукави в одежи треба під пахами підшити цераткою. Добре есть також вимивати під пахами іхтіолевим милом: намилити того мила, обмити чисто паху і витерти на сухо відтак намилити згаданим милинем, дати ему засхнути а відтак напудрувати саліцилевим порошком та підложити саліцилевої вати під паху. — 2) Згадана книжка у нас заказана. — 3) Таких книжок есть богато і учать а бодай повинні учити в школах. — **Яцко з над Мутвиці**: 1) Що зробити з зятем, котрий домагае ся віна, а знае що нема? — на то хиба й сам Саламон не давби Вам ради. Скажіть ему хиба німецкою приповідкою: Wo nichts ist da hat auch der Kaiser kein Recht — де нема нічого там і Цісар немае права а не то зять. — 2) Що значить: „Wedlug obliczenia jak wyżej“ — того не можемо Вам поясните, бо не маемо того закона під рукою. Пошукайте десь висше, попереду в тім законі як обчисляе ся емеритура взагалі, а тогди будете знати. — **В. в У.**: Не витягнений ані один. При сербскім льосі ви не подали який а ми розвідували за т. зв. табаковим. — А як гадаете: чи не трошки за богато жадаете від нас, щоби ми держали Вам Ваші льоси в евіденциї? Опиханого, панонку? Напишіть за кождий раз а ми Вам дамо відповідь. — **М. Лоп. в Бук.**: 1) Ви не написали які червоного хреста; суть преці трояні а годі тілько часу тратити, щоби за всіми шукати. Напишіть ще раз. — 2) Зависить від того як до яких справ. Удайте ся може до дра Андрія Чайковского адвоката краевого. — (Дальші відповіди пізнійше).

(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати ані марок, ані карт кореспонденцийних до відповіди.)

роля, котрий як би его не видів. Наконець приступив до него старший ерей, Нейтотеп, підвів его до его батька, поклав его руку в руку короля і грімким голосом став взивати богів, щоби спослали благословение на королівский дім.

За той час стояли Египтияни на колінах з піднесеними в гору руками. Амазіс пригорнув сина до своєї груди і шепнув до старшого ерея, коли той скінчив молитву: Жиймо в мирі ради нас самих і ради Египту.

— Чи ти дістав вже лист Небенхарі'го?

— Самійский корабель розбійничий пустив ся вже в погоню за тріерою Фанеса.

— Онтам пливе свобідно в чужину дитина твого попередника, законна спадкоемниця египетского престола і ніхто ій не станув на перешкоді.

— Будова еллиньскої сьвятині в Мемфіс мае бути застановлена.

Ізіс нехай нам спошле мир, а щасте і гаразд нехай запанують в цілім Египті!

* * *

В Навкратіс приготовили проживаючі в Египті Еллини торжество для доньки свого покровителя, що вибирала ся в чужину.

На жертвенниках грецких богів зарізано богато зьвірят на жертву а коли нілеві барки запливли до порту, понеслось грімке „Айлінос“!

Сьвяточно убрані дівиці подали Нітетісі золотий обручик, котрий яко вінець для молодої був обвинений тисячами пахучих фіялок[2]).

Яко найкрасшу з дівиць в цілім Навкратесі визначено Сафону, щоби подала вінець відізджаючій.

Нітетіс, приймаючи дар, поцілувала еї в вдячности в чоло. Відтак всіла на дожидаючу еї тріеру.

Весляр; взяли ся до роботи і засьпівали келевзму[3]). Полудневий вітер надув вітрила і з тисячів грудий понесло ся в друге грімке „Айлінос!“ Барт'я з королівского корабля пращав ся в послідне з своею нареченою посилаючи ій знаками поздоровленя любови. Сафо молила ся в души до Афродити Евпльоя, покровительки мореплавців. Сльова покотила ся по еї личку; але на еї устах проявив ся усьмix надії і любови, підчас коли стара невільниця Мелітта, що держала віер дівиці, аж заходила ся від плачу. Коли з вінця, що украшав головку еї хованиці, упало случайно кілька листочків на землю, забула она на хвильку на свое горе і шепнула тихенько до Сафони: Ой так, серденько, видко, що ти відчуваеш любов, бо всі дівчата, що гублять листочки із свого вінця, то іх Ерос влучив в серце.

(Дальше буде).

[2]) Вінці для молодих роблено у Греків звичайно з фіялок і міртів.

[3]) Пісень, в такт котрої грецкі моряки робили веслами. Пісень ту зачинав звичайно один з моряків на сопілці і проводив сьпіваючим.

Надіслане.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодіжи. Ціна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодіж шкільна, але всі, котрі хотять познакомити ся з житем і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житеписи і погляду на літературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займае 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, іх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

За редакцию відповідае: **Адам Кроховецкий.**

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши **„Внучок“** — А. Мечника **„Ованес Огана“** — К. Лясковского **„Зужитий“** — Ст. Аріеля **„Улуди“**

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ“ передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI“ в будучім 1900-тім, а в 42-ім році істнованя буде виходити під тим самим як доси літератским напрямом, з задержанем і на будуче дотеперішного сотрудництва в специяльних відділах видавництва.

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевнює їй практичну хосенність ствердженої вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань уліпшень і реформ, якими визначують ся більше менше всї проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дійстними доказами признаня, становлячими для редакциї цінну заохоту до постійности на обібраній дорозї.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким з'обовязанем, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нинї вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дійстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тіни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нинї сказати о дусї і напрямі нашої працї на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безперерывного постійного забезпеченя сотрудництва нашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділї белетристики приготовили для „TYGODNIK-A MÓD I POWIEŚCI“ на будуючий рік.

Маєм запевнені працї: *Марії Родзевичівної, Віктора Гомулицкого, Володислава Ст. Реймонта, Севера (Ігн. Мацїйовского), Володислава Уминьского* і многих инших.

В відділї поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского, Миріяма, Лянґого, Ор-Ота* і инших, обіцяли нам свої твори на слїдуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта

повість п. з.:

І по многих днях. — І по многих лїтах....

Севера

повість п. з.:

Леґенда.

Услівя передплати разом з премією:

У Львові і Кракові:	
Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.

В Галичинї з почтовою пересилкою;	
Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ принимає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарнї і контори письм.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).